

Set anys de
vida salvatge

L'home cabirol

GEOFFROY DELORME

Traducció de Francesc Roma i Casanovas

L'home cabirol

• Col·lecció La Mandràgora – 11 •

L'home cabirol

Set anys de vida salvatge

Geoffroy Delorme

TRADUCCIÓ DE FRANCESC ROMA I CASANOVAS

■ Cossetània

Títol original: *L'homme-chevreuil. Sept ans de vie sauvage*

© Les Arènes, París, 2021

Aquesta edició es publica per un acord entre Les Arènes i els seus agents acreditats Books And More Agency #BAM, París, i The Ella Sher Literary Agency, Barcelona. Tots els drets reservats

Primera edició en català: juny del 2022

© del text: Geoffroy Delorme

© de la traducció: Francesc Roma i Casanovas

© de l'edició
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-194-3

DL T 510-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

*A en Chévi, el meu millor amic.
M'has ensenyat a veure, a sentir, a estimar,
a creure que tot era possible i a esdevenir jo mateix.*

A l'Aurora

La natura és tot el que es veu,
tot el que es vol, tot el que s'estima.
Tot el que se sap, tot el que es creu,
tot el que se sent en un mateix.

És bella per a qui la veu,
és bona per a qui l'estima,
és justa quan es creu en ella
i quan se la respecta en ella mateixa.

Mira el cel, t'està mirant,
abraça la terra, que t'estima.
La veritat és allò en què es creu
i en la natura ets tu mateix.

GEORGE SAND

Pròleg

Home o dona? Els meus ulls fa temps que han perdut la facultat de discernir aquesta mena de detalls a una distància de més de trenta metres. Hi ha un animal que marxa al seu costat? Ah, no, això no pot ser, aquí, cap gos! Els haig d'aturar abans que aquest animal faci fugir els meus amics.

Com ells, jo mateix m'he tornat molt territorial. Qualsevol que entri en el meu territori ha de ser considerat un perill en potència. Tinc la impressió que violen la meva intimitat. El meu sector fa un diàmetre de cinc quilòmetres. Des que veig algú, el segueixo, l'espio, m'informo. Si torna massa sovint, faré qualsevol cosa per fer-lo fugir.

Surto del sotabosc, decidit a aturar la progressió del caminant. Una olor molt forta de violeta ben ensucrada agredeix el meu nas. El meu caminant deu ser una dona. Mentre remunto el petit camí forestal, prenc consciència que fa mesos que no he adreçat la meua paraula a cap ésser humà. Fa set anys que visc al bosc, que només parlo amb els animals. Els primers anys, feia viatges d'anada i tornada entre la societat humana i el món salvatge, però amb el pas del temps he acabat per girar-me d'esquena definitivament al que ells en diuen *civilització* per unir-me a la meua veritable família: els cabirols.

A mesura que progresso pel petit camí forestal em revenen sentiments que creia bandejats per sempre més de la meua existència. Quina fila dec fer? Com deuen ser els meus cabells? Fa anys que no han vist una pinta i me'ls he tallat a cegues, amb unes tisores de costura. Per sort soc barbamec. Ben bé així. La meua roba? Els meus pantalons tots coberts de terra es podrien aguantar drets tots sols, com si fossin una escultura. Bé, com a mínim avui es-

tan eixuts. Al principi de la meva aventura sovint em passava que buscava el meu reflex en un mirall de butxaca que guardava en un petit pot rodó. Però amb el temps, el fred, la humitat, el mirall s'ha acabat tacant i, si us dic la veritat, no sé pas què semblo.

És una dona. Haig de procurar ser cortès per no fer-li por. *Però no perdís la guàrdia, que mai se sap.* Per on començo? Amb un “bon dia”? “Bon dia” està bé. Però potser millor “bona nit”. El dia ja s'està acabant.

—Bona nit...

—Bona nit, senyor.

I

De petit, mentre aprenc ben calentó a l'aula del curs preparatori de la meva escola les bases de la meva futura vida humana —hi aprenc a llegir, a escriure, a comptar i a comportar-me en societat—, em deixo anar amb facilitat fins a la finestra per contemplar la noblesa del món salvatge. Observo els pardals, els pit-roigs, els morells, qualsevol animal que pugui passar pel meu camp de visió, i aprecio la sort d'aquelles petites criatures que poden gaudir d'aquella mena de llibertat. Estic tancat en aquesta habitació amb altres infants que aparentment s'ho passen bé, però, amb sis anys, ja aspiro a aquesta mena de llibertat. Mesuro, evidentment, fins a quin punt la vida de fora deu ser rude, però l'observació d'aquella existència simple i serena tot i que perillosa fa néixer en mi un desig d'amotinar-me contra una visió humana en la qual ja tinc la sensació que em volen empresonar. Cada dia que passo davant d'aquesta finestra del fons de la classe m'allunya una mica més dels valors que anomenem “de la bona societat”, mentre que el món salvatge m'atreu com un imant atreu una brúixola.

Amb prou feines uns mesos després de la tornada de les vacances, un fet aparentment banal cristal·litza aquest desig de rebel·lió. Un bon matí, en arribar a classe m'assabento que es preveu fer una sortida a la piscina. Com que soc de mena poruga, em torno aprensiu. Arribat al davant de l'aigua, em paralitzo. És la primera vegada que veig tanta aigua junta i, en no haver nedat mai de la vida, una por instintiva m'envaeix. Tots els altres infants semblen trobar-s'hi bé, però jo premo les dents amb tota la meva força. La monitora, una dona pèl-roja amb la cara llarga i severa, em demana que entri a l'aigua. I jo m'hi nego. La seva cara es crispa, el to s'endureix, m'ordena saltar a l'aigua. Torno a negar-m'hi un altre

cop. Ella s'acosta a mi com si fos un militar a pas marcial, m'agafa la mà i em tira amb violència a la piscina. Me n'empasso tota una tassa, inevitablement, i, sense saber nedar, començo a enfonsar-me. Entre dos gestos desesperats, veig el meu botxí que es fica a l'aigua i ve cap a mi. Soc víctima del pànic, perquè estic segur que vol matar-me! El meu instint de supervivència m'impulsa a fer el que era impensable. Com un gos petit, nedo fins al mig de la piscina, em submergeixo en l'aigua per passar per sota del fil de seguretat que em separa de la part fonda amb la finalitat de poder arribar al costat oposat. Un cop a la vora, pujo per l'escala i em poso a córrer amb totes les meves forces per refugiar-me als vestidors. Em torno a posar els pantalons i la samarreta. Després de sortir de l'aigua, la monitora em busca pertot arreu. El soroll dels seus passos sobre el sòl humit m'indica que està remuntant el petit corredor que passa pel mig de les cabines que li queden a cada costat. Estic tancat a la tercera de l'esquerra. Ella obre la primera porta, que es tanca de manera violenta. El meu cor és a punt de fer un pet. Obre la segona porta, que es tanca amb la mateixa violència. Un terrabastall tan infernal que em fa la impressió que està tirant a terra totes les portes que es troba al davant. Presa del pànic, m'arrossego de cabina en cabina, i m'amago en l'espai que queda entre les parets i el sòl. Quan arribo al final de la filera de cabines, aprofito uns segons en què ella està examinant l'interior d'un dels boxs per travessar a l'altre costat i esmunyir-me discretament fins a la sortida. Finalment a fora, baixo pel carrer corrent en direcció a qualsevol lloc, amb la mirada cremada per les llàgrimes i el clor, fins que un home amb mirada familiar m'atura i em demana que el segueixi mentre m'agafa la mà. És el conductor de l'autobús. M'ha vist sortir tot sol i ha sentit que m'havia de seguir. Sanglotant, li explico el que passa i que no vull tornar mai més a la piscina. La seva veu i les seves paraules em tranquil·litzen una mica. Amb la meua petita aventura acabada i la mestra finalment advertida de la meua fugida, em trobo al final de l'autobús, tot sol, però supervisat de reüll tant pels professors com pels meus companys, com un animal salvatge, perillós, que s'hagués de vigilar. Com a conseqüència d'aquest in-

cident, es pren la decisió que he d'abandonar l'establiment escolar. D'ençà de llavors, continuaré la meva escolarització a casa gràcies al Centre Nacional d'Educació a Distància (CNED).

I així em trobo tot sol dins la meva habitació, aïllat del món exterior, sense companys ni professors. Per sort, se m'ofereix una gran biblioteca amb autèntics tresors de la literatura (Nicolas Vannier, Cousteau, Dian Fossey, Jane Goodall, etc.), en els quals s'explica la natura, la vida salvatge. De la mateixa manera, devoro totes les obres de divulgació científica (*La nature jour après jour*, *La loi du plus fort*, *Copain des bois*). Unes informacions precioses que intento aplicar al meu jardí, en la meva escala. Una pomera, una prunera, un cirerer, fileres de bèrberis, cotoneàsters, piracants, uns quants rosers, al voltant de la casa de la meva família hi ha de tot per fer-me oblidar el disgust. Encarregar-me de tota aquesta vegetació es converteix ràpidament en la meva principal forma d'evasió.

Un matí descobreixo que unes merles han fet el seu niu a la tanca que es troba just al davant de la meva habitació. En el meu cervell d'infant, aquesta descoberta fa néixer un mandat absolut: les haig de cuidar. Començo a fer rondes com un guardià d'aparcament al voltant de la tanca per allunyar-ne els gats, atrets per l'olor de la presa fàcil. A qualsevol hora del dia o de la nit, des del moment en què la vigilància dels adults es relaxa, obro la meva finestra i m'escorro cap a l'exterior, tan discret com un felí, per informar-me sobre l'estat de la meva petita família amb plomes. A còpia de veure'm, sembla que s'habituen a la meva presència. Els dono menjar, engrunes de pa, cucs de terra o insectes que poso dins un plat. Els seus pares venen, els agafen amb el pic i els peixen a les seves criatures. Cada dia que passa, em guanyo una mica més la seva confiança. Ara fins i tot em puc ficar dins la tanca per mirar com peixen els bebès, amb el cap a 25 centímetres d'ells. Quan finalment arriba el moment d'abandonar el niu, és el pare qui surt el primer. Els petits salten darrere seu, i cauen a terra. La mare tanca la marxa. Fan un volt per la tanca. A vegades se m'acosten. Tinc la impressió com si es volguessin presentar. El meu cor de nen petit de nou anys batega. És el meu primer contacte amb el món salvat-

ge i per immortalitzar-lo faig una foto de les criatures i l'envio a la meva correctora del CNED, la senyora Krieger.

A cada passeig vaig una mica més enllà en la meva exploració de la rodal·lia. Darrere de la tanca, hi ha una reixa per sota de la qual algú ha fet un forat, segurament les guilles. M'hi esmunyó sense problemes, intentant descobrir el terreny del voltant i les aventures promeses que l'acompanyen. Les primeres vegades, enmig de la nit amb prou feines il·luminada per la Lluna, la set de llibertat es tenyeix de por, instint calent del petit aventurer sempre lligat per la prudència del bon infant. Però l'atracció irresistible de la natura ràpidament fa decantar la balança cap al costat de la vida salvatge. I en aquest nou terreny de joc, tots els meus sentits es desperten. Concentrat en el meu caminar, enregistro la topografia i la qualitat del sòl. Cada vespre, el tacte reemplaça la vista i el meu cos aprèn el terreny fins que el puc recórrer amb els ulls tancats. És exactament el mateix procés de memorització que posa en marxa el cos quan s'aixeca a la nit i sap exactament on es troba l'interruptor, excepte que en aquest cas jo l'aplico en plena natura. També les olors canvien. Les ortigues, per exemple, fan molta més olor a la nit. Fins i tot la terra no hi fa el mateix perfum. I quan ensumo les humides olors de l'estany del Petit-Saint-Ouen, sé que el passeig s'acabarà aviat. Si encara continuo, vaig a parar a la casa del guarda forestal. I més enllà només hi ha el bosc, el desconegut. Els enganyapastors giren pel damunt del meu cap, el seu vol genera un curiós brunzit, rauc i monòton. Ja no tinc por. Em sento bé.

En el fons de mi hi ha un instint de llibertat que m'empeny a escapar-me a la més mínima oportunitat. I només hi ha una regla que em sembli digna de ser respectada: la regla de la natura. Mai no trenco ni una sola branca; ni la fusta morta, no toco. Cada dia m'invento rituals més sofisticats, al límit de l'absurd. No passo mai per l'esquerra dels arbres, perquè tinc la inexplicable impressió que els esdeveniments als quals assisteixo són més importants i més nombrosos quan els passo per la dreta. D'aquesta manera és com construeixo el meu imaginari, la meva espiritualitat, la meva relació amb la natura, que és alhora documentada, raonada i tenyida de misticisme infantil.

Bosc de pins. Tenia el costum de venir aquí quan esclatava una tempesta. Els pins tallaven de manera eficaç el vent i sovint s'hi instal·lava un microclima. Hi podies guanyar uns dos graus. Les pinyes i la pinassa que havien caigut a terra em permetien fer foc fàcilment.